

ikke kan bestride det, forekommer der mig ikke at være ret god Mening i. Jeg skal derfor henstille til den højtærede Justitsminister at tage dette Forhold under Overvejelse. Der kunde muligvis være Anledning til at komme ind paa en Reform af Lægevesenet, men da det ikke hører hjemme her, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg skal kun sige, at der jo gentagne Gange har foreligget Forslag om en Reform af vort Lægevesen, som ikke have mødt stor Tilslutning her. Jeg skal derfor blot henstille til Justitsministeren en Gang at forsøge at reformere Lægevesenet fra neden af i Stedet for fra oven; saafremt man gik den Vej, at man i Stedet for den nuværende noget antikverede Ordning oprettede nogle faa vellønnede Lægeposter, der skulde udføre alt, hvad der havde med den offentlige Hygiejne at gøre, og lod hele den øvrige Pleje af alderdomsunderstøttede, fattige o. s. v. være en ren og stær kommunal Sag, som ikke kom Staten ved, tror jeg, at man gik den heldigste og fornuftigste Vej. Det har nu ganske naturlig udviklet sig saaledes af sig selv, at der ikke længere er ret mange Kommuner i Landet, der benytte Distriktslægen som Læge for fattige og alderdomsunderstøttede, fordi det er en fysisk Umulighed at faa fat i Distriktslægen. Gaa vi nu videre og se paa de andre Embedslæger Landet over, ser man, at det ikke alene er Distriktslæger og Fysici, der ere slet lønede, skønt de ganske vist ere de daarligst lønede — men at gennemgaaende alt, hvad der hedder Embedslæger her i Landet, er ret daarlig lønnet. Jeg skal f. Eks. tillade mig at nævne Lægerne ved Sindsygeanstalterne. Saaledes har Overlægen i Aarhus 5,600 Kr., i Borningborg 4,800 Kr., i Viborg 4,400 Kr., medens Reservelægerne lønnes med henholdsvis 1,900, 2,000 og 2,000 Kr. Man maa nu betænke, at det at blive Overlæge ved en Sindsygeanstalt er noget, der kun falder i overordentlig faa Lægers Lod, at der dertil kræves en overordentlig stor Dygtighed hos vedkommende, og at man som Regel først bliver det i en moden Alder. Sammenligner man disse Lønninger med de Lønninger, som andre tilsvarende Embedsmænd faa, vil man se, at f. Eks. Generaldirektøren for Statsbanerne er lønnet med 11,000 Kr., Baneingeniøren med 6,000 Kr., Maskininspektøren med 7,800 Kr., Trafikchefen med 6,600 Kr. o. s. v. Det samme Princip gør sig gældende i omtrent alle andre Etater. Her i Kjøbenhavn er f. Eks. Overpræsidenten lønnet med 7,600 Kr., Amtmænd have gennemsnitlig 7,000 Kr., mange Borgmestre ere lønede med ca. 7,000 Kr.

Naar man ser dette, forekommer det mig, at man har sat Lægerne til disse Overlæger noget for lavt; enhver vil indrømme, at det at være Overlæge paa en Sindsygeanstalt er en ganske overordentlig vigtig og ansvarssfuld Plads, som fortjener at blive særdeles godt lønnet, tilmed da de Folk, der komme paa disse Pladser, ikke kunne søge privat Erhverv saaledes som andre Læger. Noget lignende se vi f. Eks. med Hensyn til de tre Læger, der ere i hele Grønland. Jeg kan maafte i Parentes bemærket henstille til den højtærede Indenrigsminister, under hvem dette vist forterer, om der ikke var Anledning til at ansætte lidt flere Læger i Grønland. Jeg har i Vinter læst en Bog af en Læge, der har været i Grønland. Bogen er særdeles vel skreven, og det kan være, at den højtærede Minister ogsaa har læst i den. Det er en Bog af Dr. Jbsen i Kjøbenhavn. Han skildrer der, hvorledes en dansk Kolonibestyrers eller Udliggers Kone dør uforløst i Barselseng efter 3 Dages Forløb af Mangel paa Lægehjælp. Den Slags Forhold kan jo vanskeligt fuldstændig undgaaes i et Land som Grønland, men det forekommer mig dog at være vel lidt, at der i et saa stort Land kun findes 3 Læger. Disse ere lønede med godt 3,000 Kr. Nu ser man f. Eks., at de to Inspektører i Grønland have godt og vel 5,000 Kr. og Kolonibestyrerne 4,000 Kr. Nu forholder det sig tilmed saaledes — saa vidt jeg ved — at en Læge, inden han rejser til Grønland, maa forpligte sig til at være der i 5 Aar. Det er jo ikke saa lidt for en Læge at forpligte sig dertil, thi Stillingen deroppe fører jo let med sig, at man kommer en Del tilbage. Jeg skal derfor henstille til den højtærede Minister, dels at der bliver ansat flere Læger, og dels at disse Læger bliver ansat for en lidt kortere Tid.

Jeg skal nu forlade disse Lægeopørgsmaal og gaa over til at anstille Spørgsmaal, der ogsaa fortere under Justitsministeriet, nemlig Udskrivningsvesenet. Som bekendt eksisterer der en Anordning for Udskrivningsvesenet, der lyder, at de værnepligtige, der fremstille sig for Sessjonen, og som Sessionslægen ikke kan bedømme, skulle møde med en Attest for deres Sygdomme fra en Specialist. Det er selvfølgelig meget rigtig; thi det er meget vanskeligt for Sessionslægerne at bedømme en Mand efter en saadan kortvarig Undersøgelse som den, der der finder Sted; men jeg skal henstille, at Udskrivningsvesenet betaler disse Attester for de Folk, som møde og ikke have Raad til at betale dem selv. De møde nu f. Eks. Gang efter Gang med en Djenhygdom, men have ikke Raad til at gaa til en Specialist for at blive undersøgt